

— RAGANIUS —
PASKUTINIS
NORAS

ANDRZEJ SAPKOWSKI

RAGANIUS

I

VĒLIAU KALBĒTA, kad tas žmogus atėjo iš šiaurės, nuo Virvininkų vartų. Žingsniavo pėsčias, apkrautą arklį vedėsi už apynasrio. Vėlyvą popietę virvių sukėjų ir balnių dirbtuvėlės jau uždarytos, gatvelė ištuštėjusi. Buvo šilta, o tas žmogus vilkėjo juodą apsiaustą. Nori nenori atkreipsi dėmesį.

Jis sustojo priešais smuklę „Senasis Pragaras“, kiek pastoviniavo, pasiklausė klegančių balsų. Smuklė, kaip įprasta tokiu metu, buvo sausakimša.

Vis dėlto vidun nepažįstamasis neužėjo. Nusivedė arklį toliau. Už kelių žingsnių buvo kita smuklė, mažesnė – „Pas Lapiną“. Pustuštė. Prastos šlovės.

Smuklininkas ištraukė galvą iš statinės su raugintais agurkais ir nužleibė atėjūną. Svetimšalis, vis dar su apsiaustu, ramiai stypsojo prie pertvaros ir tylėjo.

– Ko įpilti?

– Alaus, – atsakė nepažįstamasis nemalonių balsu.

Smuklininkas nusišluostė rankas į drobinę prikyštę ir prileido molinį bokalą. Įskilusį.

Nepažįstamasis, nors dar nesenas, buvo bemaž visai praži-
lęs. Po apsiaustu vilkėjo nutrintą odinę palaidinę suvarstomu
kaklu ir rankovėmis. Kai nusimetė apsiaustą, paaiškėjo, kad už
nugaros prie perpetės kabo kalavijas. Nieko čia keisto, ir Vizime
mažne kiekvienas turėjo ginklą, tik niekas nesinešiojo kalavijo
už nugaros, lyg kokio lanko ar strėlinės.

Nepažįstamasis nesėdo prie stalo, tarp negausių lankytojų,
liko stovėti ties pertvara. Veriamai dėbsodamas į smuklininką,
sriūbtelėjo iš bokalo.

– Ieškau nakvynei kambario.

– Nér, – burbtelėjo smuklininkas, įsmeigęs akis į svečio ba-
tus, apdulkėjusius, purvinus. – „Senajame Pragare“ klauskite.

– Čia norėčiau.

– Nér.

Šeimininkas pagaliau atpažino nepažįstamojo akcentą. Rivas.

– Užmokėsiu, – tyliai, lyg netvirtai ištarė svetimšalis.

Štai tada ir prasidėjo keblastis. Raupsuotas ilgšis, rūškanai
įsistebeilijęs į svetimšalį, vos šiam įžengus per slenkstį, atžirg-
liojo prie pertvaros. Du jo draugužiai atsekė iš paskos ir sustojo
per kokius du žingsnius už nugaros.

– Nér vietos, liurbi, Rivijos valkata, – sukrankė raupsuotasis,
mažne užsirioglandamas ant nepažįstamojo. – Nereik čia, Vizi-
me, mums tokių kaip tu. Čia padorus miestas!

Nepažįstamasis atstūmė bokalą ir pažiūrėjo į smuklininką.
Tas žvilgsnio vengė. Nei jam rūpėjo rivą ginti, nei ką. Kas gali
tuos rivus mėgti?

– Visi rivai – niekdariai, – toliau marmėjo alumi, česnakais
ir pykčiu pradvisęs raupsuotasis. – Girdi, ką sakau, varnalėša?

– Negirdi. Mėšlo į ausis prisikimšęs, – atsiliepė vienas iš tų-
dviejų už nugaros, o kitas prapliupo kvatotis.

– Užsimokėk ir nešdinkis! – sukriokė raupsaveidis.

Nepažįstamasis tik dabar į jį pažvelgė.

– Alų išgersiu.

– Padėsim tau, – sušnypštė ilgšis.

Išmušė rivui bokalą, viena ranka griebė jam už peties, kita įsikibo į diržą, įstrižai juosiantį svetimšalio krūtine. Vienas iš tųdviejų užsimojo žiebti. Nepažįstamasis staigiai apsisuko, ir raupsuotasis susverdėjo. Sušvilpė iš makštų traukiamas kalavijas, blykstelėjo žibintų šviesoje. Kilo sąmyšis. Kažkas suriko. Kažkuris iš svečių paknopstom puolė prie durų. Triukšmingai nuvirto krėslas, nučerškėjo ant grindų moliniai indai. Smuklininkas, tirtindamas lūpas, spoksojo į bjauriai sudarkytą raupsuotojo veidą, ilgšis, pirštais įsikibęs pertvaros briaunos, pamažu smuko, lėtai dingo iš akių, tarsi skęsdamas. Kiti du tysojo ant grindų. Vienas nejudėjo, kitas raitėsi ir trūkčiojo sparčiai plintančiame tamsiame klane. Ore virpantis laibas, isteriškas moters klyksmas gręžte gręžė ausis. Smuklininką sutąsė, jis įkvėpė oro ir apsivėmė.

Nepažįstamasis atsitraukė prie sienos. Gunktelėjęs, susitelkęs, budrus. Abiem rankomis laikydamas kalaviją, smaigaliu raizydamas orą. Niekas nė nekrustelėjo. Siaubas nelyginant šaltas purvas aptraukė veidus, sukaustė sąnarius, užkimšo gerkles.

Į smuklę trinksėdami, bildėdami įgriuvo sargybiniai, trise. Matyt, trynėsi kur nors netoliese. Buvo pasiruošę diržais apvyniotas lazdas, bet, išvydę lavonus, susyk griebėsi kardų. Rivas nugara atsirėmė į sieną, kaire ranka iš už aulo išsitraukė durklą.

– Šitą mesk! – drebančiu balsu riktelėjo vienas sargybinių. – Mesk, galvažudy! Eisi su mumis!

Kitas paspyrė krėslą, trukdantį prieiti prie rivo iš šono.

– Menke, lėk žmonių šaukti! – paragino arčiau durų mindžikuojantį trečiąjį.

– Nereikia, – atsiliepė nepažįstamasis, nuleisdamas kalaviją. – Pats eisiu.

– Eisi eisi, kalės išpera, bet tik supančiotas! – užbliovė anas drebančiu balsu. – Mesk kalaviją, o tai perskelsiu makaulę!

Rivas atsitiesė. Pasibruko geležtę po kaire pažastimi, dešinę ranką kilstelėjo ir, ištiesęs į sargybinius, staigiai nubrėžė ore sudėtingą ženklą. Blykstelėjo dygliai. Jų ant ilgų odinės palaidinės rankogalių – net iki alkūnių – buvo prisagstyta gausiai.

Sargybiniai, dilbiais dangstydamiesi veidus, akimoju atsi-traukė. Vienas smuklės lankytojas pašoko, kitas puolė prie durų. Moteris vėl sukliko, šiurpiai, veriamai.

– Pats eisiu, – pakartojo nepažįstamasis skambiu metaliniu balsu. – O jūs, visi trys, kulniuosite priekyje. Palydėsite mane pas miesto valdytoją. Kelio nežinau.

– Žinoma, pone, – nuleidęs galvą, sulemeno sargybinis.

Nedrąsiai dairydamasis patraukė prie durų. Kiti du atatupsti nuklupinėjo iš paskos. Svetimšalis, kalaviją įbrukęs į makštis, o durklą – už aulo, žengė įkandin. Kai ėjo pro smuklės svečius, tie suskato dangstyti veidus palaidinių skvernais.

II

VELERADAS, VIZIMO VALDYTOJAS, susimąstęs pasigremžė smakrą. Nebuvo jis nei prietaringas, nei bailys, bet likti akis į akį su baltagalviu nėra nenorėjo. Vis dėlto ryžosi.

– Išeikite, – paliepė sargybiniams. – O tu sėsk. Ne, ne čia. Anava ten, toliau, prašyčiau.

Nepažįstamasis atsisėdo. Nebeturėjo nei kalavijo, nei juodojo apsiausto.

– Klausau, – ištarė Veleradas, čiupinėdamas sunkų vėzdą ant stalo. – Aš Veleradas, Vizimo miesto valdytojas. Ką nori man pasakyti, maloningasis galvažudy, prieš tūpdamas į požemius? Trys nužudyti, pasikėsinimas užkerėti, neblogai, visai neblogai. Už tokius darbelius čia, Vizime, ant kuolo sodiname. Bet aš teisingas, pirmiau išklausysiu tave. Kalbėk.

Rivas atsisėgė palaidinę ir išsitraukė baltos ožio odos ritinėlių.

– Kabinatė kryžkelėse, smuklėse, – tyliai pasakė. – Ar čia tiesa parašyta?

– Aaa, – numykė Veleradas, žiūrėdamas į odoje išdegintas runas. – Mat kokie reikalai. Kaip iš karto nesusiprotėjau. Taigi, kad tiesa, tikra tiesa. Šit ir parašas: Foltestas, karalius, Teme-

rijos, Pontaro ir Mahakamo valdovas. Vadinasi, tiesa. Bet skelbimas yra skelbimas, o įstatymas – įstatymas. Čia, Vizime, aš žiūriu įstatymo ir tvarkos! Žmonių žudyti neleisiu! Supratai?

Rivas linktelėjo, parodė supratęs. Veleradas piktai sušnirpštė.

– Raganiaus ženklą turi?

Nepažįstamasis vėl įbruko ranką užantin ir ištraukė apskritą medalioną ant sidabro grandinėlės. Ant medaliono buvo pavaizduota vilko galva iššieptomis iltimis.

– Kuo vardu? Gali sakyti bet kokį, ne iš smalsumo klausiu, tik kad būtų lengviau šnekėtis.

– Geraltas.

– Tegul bus Geraltas. Iš tarsenos spėju, kad tu iš Rivijos?

– Iš Rivijos.

– Tataigi. Žinai ką, Geraltai? Dėl šito, – Veleradas delnu trinktelėjo per skelbimą, – dėl šito apsiramink. Čia rimtas reikalas. Daugelis jau mėgino. Čia ne tas pat, ką porą dykaduonių pakloti.

– Žinau. Toks mano amatas, valdytojau. Čia parašyta: atlygis – trys tūkstančiai orenų.

– Trys tūkstančiai, – Veleradas papūtė lūpas. – Ir karalaitė į žmonas, kaip žmonės kad šneka, nors maloningasis Foltestas to neprirašė.

– Karalaitė manęs nedomina, – ramiai pasakė Geraltas. Sėdėjo ramus, rankas susidėjęs ant kelių. – Parašyta: trys tūkstančiai.

– Tai bent laikai, – atsidūsėjo miesto valdytojas. – Tai bent šūdinį laikai! Dar prieš dvidešimt metų nė girtas nebūtum susapnavęs, kad bus tokia profesija. Raganiai! Klajojantys basiliskų medžiotojai! Iškviečiami slibinų ir atgijusių skenduolių tramdytojai! Geraltai, ar tavo gildija alų gerti leidžia?

– Aišku.

Veleradas suplojo delnais.

– Alaus! – šuktelėjo. – O tu, Geraltai, sėsk arčiau. Ką jau ten. Alus buvo šaltas, su puta.

– Šūdinį laikai užėjo, – bambėjo Veleradas, siurbčiodamas iš bokalo. – Kokios tik bjaurasties neprisiveisė. Mahakame,

kalnuose, vaikelakių net knibžda. Miškuose kadaise tik vilkai kaukė, o dabar kas darosi: vampyrai, visokie nakvišos, kur spjausi, pataikysi į vilkatą ar kitą kokį šlykštynę. Kaimuose undinės ir verksnės vaikus grobia šimtais. Ligos, anksčiau negirdėtos neregėtos, plinta taip, kad plaukai šiaušiasi. Ir dar še! – pastūmė odos ritinėlį. – Nėr ko stebėtis, Geraltai, kad jūsų paslaugų tokia didžiulė paklausa.

– Čia karaliaus skelbimas, valdytojau, – tarė Geraltas, pakėlęs galvą. – Gal žinote kokių smulkmenų?

Veleradas atsilošė, pirštus sunėrė ant pilvo.

– Sakai, smulkmenų? Ogi žinau. Nepasakyčiau, kad iš pirmų lūpų, bet iš patikimų šaltinių.

– Kaip tik to man ir reikia.

– Užsispyrei, ir gana. Kaip nori. Klausykis. – Veleradas gurkštelėjo alaus ir prabilo jau tyliau: – Mūsų maloningasis Foltestas dar tais laikais, kai valdė senasis Medelas, jo tėvas, o pats jis buvo tik karalaitis, parodė mums, ką geba. O gebėjo daug ką. Manėme, su amžiumi praeis. Kur tau: Foltestas, vos karūnuotas, tuojau po senojo karaliaus mirties, pranoko pats save. Visi net išsižiojo. Žodžiu, užtaisė jis vaiką tikrai seseriai Adai. Ada buvo jaunesnė, jiedu vis kartu laikydavosi, bet niekas nieko neįtarė, nebent karalienė... Žodžiu, pastebėjome, kad Ada jau su tokiu šit pilvuku, o Foltestas apie sutuoktuves prašneko. Su seseria, įsivaizduoji, Geraltai? Padėtis įkaito velniškai, mat kaip tik dar ir Vizimiras iš Naujamiesčio sumanė už Foltesto savąją Dalką išleisti, šauklus atsiuntė. Karalių reikėjo už rankų ir kojų laikyti, kad nubėgęs pasiuntinių neišplūstų. Išlaikėme – ir gerai, mat įžeistas Vizimiras būtų vidurius iš mūsų išpurtes. Tada pavyko šunytį nuo skubotų tuoktuvių atkalbėti. Ada pagelbėjo, broliuką paveikė. O paskiau ji numatytu laiku, kaipgi kitaip, pagimdė. Dabar klausykis, mat čia visa velnionė tik prasideda. Kas gimė, nedaugelis tematė, bet viena pribuvėja iššoko pro bokšto langą ir užsimušė, o kitai pasimaišė protas, po šiai dienai kaip apdujusi. Tad, manau, benkartėlis nebuvo itin dailus. Mergytė ta. Po teisybei, susyk ir pasimirė, dingojasi man, kad niekas ne-

pasiskubino užrišti jai bambagyslės. Adai pasisekė, gimdymo ji nepakėlė. O paskui, brolyti, Foltestas ir vėl sukvailiojo. Tą benkartėlę reikėjo kaipmat sudeginti arba, ką aš žinau, gal užkasti kur, kokioje dykynėje, o ne sarkofage slėpti rūmų požemiuose.

– Per vėlu dabar samprotauti, – atsiliepė Geraltas. – Šiaip ar taip, reikėjo išsikviesti kurį nors žiniuonį.

– Turi galvoj tuos apskuoruolius su žvaigždelėmis ant kepurų? Kaipgi, sulėkė jų gal dešimtis, tik jau vėliau, kuomet paaiškėjo, kas tame sarkofage guli. Ir kas naktimis iš jo išlenda. O landžioti ėmė ne iškart, oi ne. Septynerius metus po laidotuvių gyvenome ramiai. Tik ūmai vieną naktį, buvo tąsyk pilnatis, rūmai pratrūko riksmiais, klyksmais – tai bent kilo sumaištis! Ką čia daug šnekėti, pats išmanai ir skelbimą šit perskaitei. Kūdikėlis karste paūgėjo, neprastai paūgėjo, dantys užaugo tokie, kad ohoho. Žodžiu, striga. Gaila, kad nematei lavonų. Kaip aš kad mačiau. Tikrai būtum Vizimą plačiu lankstu apėjęs.

Geraltas tylėjo.

– Tuomet Foltestas ir sukvietė visą minią burtininkų, – kalbėjo toliau Veleradas. – Rėkavo jie, šūkavo, mažne puolė vienas kito tvatyti tomis savo lazdomis. Tamposi jas, matyt, kad atsimuštų nuo šunų, jei kas užpjudytų. O pjudomi jie, manau, nuolatos. Atsiprašau, Geraltai, gal tavo nuomonė apie burtininkus kitokia, veikiausiai kitokia, turint galvoj tavo profesiją, bet, mano akimis, jie tikri dykaduoniai ir mulkia. Jumis, raganiais, žmonės labiau pasitiki. Bent jau esate, kaip čia tiksliau pasakius, konkretesni.

Geraltas tik šyptelėjo.

– Bet šnekėkim apie reikalus. – Valdytojas metė akį į ąsotį, šliūstelėjo alaus ir sau, ir rivui. – Kai kurie burtininkų patarimai atrode visai nekvaili. Vienas siūlė supleškinti strigą su visais rūmais ir sarkofagu, kitas ragino kastuvu nukirsti jai galvą, dar kiti įkalbinėjo į kūną privaryti drebulinių kuoliukų, aišku, dieną, kai nelaboji miega karste, nusikamavusi po naktinių pramogų. Deja, vienas klounas smaila kepuraite ant pliko kiaušo, kuprotas atsiskyrėlis, prisigalvojo, neva tai esą burtai, neva galima

strigą atkerėti ir ji vėl atvirianti Foltesto dukrele, dailia kaip iš paveiksliuko. Tereikia išbūti kriptoje per naktį, ir viskas. Taigi, įsivaizduok sau, Geraltai, tas pusgalvis ėmė ir nuėjo nakčiai į rūmus. Nesunku atspėti, nedaug iš jo liko, gal tik kepuraitė ir lazda. Bet Foltestui ta mintis prilipo kaip kibis šuniui prie uodegos. Uždraudė jis net mėginti kaip nors strigą nudobti, o iš visų šalies užkampių prisikvietė šarlatanų, kad tie atkerėtų baidyklę į karalaitę. Tai bent draugija susirinko! Susisukusios bobos, visokie utėlėti šlubiai, brolyti, nors verk. Ir kad pasius kerėti, dažniausiai prie dubens ir bokalo. Aišku, kai kuriuos Foltestas ar taryba mitriai demaskavo, porą net pakorė ant statinių tvoros, bet per mažai, per mažai. Aš būčiau pakoręs visus. Turbūt nė sakyti nereikia: striga tuo tarpu vis ką nors suėsdavo, tie apgavikai ir jų užkeikimai jai buvo nei galvoj, nei uodegoj. Savaime suprantama, Foltestas pasiskubino iš rūmų išsikraustyti. Niekas juose nebegyveno.

Veleradas atsikvėpė, nugėrė alaus. Raganius tylėjo.

– Užgimė ir nusibaigė tasai padaras maždaug prieš keturiolika metų, o paskui vėl prisikėlė prieš šešerius, taip nuo tada ir vargstam. Turėjom per tą laiką ir kitokių rūpesčių, mat susivaidijom su Vizimiru iš Naujamiesčio, bet kivirčių priežastys buvo rimtos ir pateisinamos, nesutarėme dėl sienų, o ne dėl kokių dukterų ar vedybinių giminyščių. Foltestas, tarp kitko, puse lūpų jau užsimena apie vedybas, bent apžiūri iš gretimų karalysčių atsiųstus portretus, nors anksčiau susyk mesdavo išvietėn. Vis dėlto karkartėm jį vėl apninka ta manija, vėl siunčia žygūnus ieškoti naujų burtininkų. Ir atlygį pažadėjo, tris tūkstančius, dėl šių vėl sulėkė pakvaišėliai, klajojantys riteriai, prisistatė net pie-menukas, visoje apylinkėje žinomas kvailelis, tegul ilsisi ramybėje. O strigai kas! Kartkartėm vis ima ir ką nors paskerdžia. Galėtume jau ir priprasti. Iš tų didžiavyrių, mėginančių ją atkerėti, bent tiek naudos, kad bestija ten pat rūmuose prisiryja ir kitur nesibasto. O Foltestas pasistatydino naujus rūmus, visai dailius.

– Per šešerius metus, – prašneko Geraltas, – per šešerius metus niekas nesutvarkė to reikalo?

– Tataigi, kad ne, – Veleradas įdėmiai pažvelgė į raganių. – Mat reikalas ir nesutvarkomas, teks su tuo susitaikyti. Turiu galvoj Foltestą, mūsų mylimą maloningąjį valdovą, kuris kryžkelėse vis dar kabina tokius skelbimus. Tik kad norinčiųjų lyg ir sumažėjo. Tiesa, neseniai buvo vienas atsibastęs... Tų trijų tūkstančių pageidavo būtinai iš anksto. Na tai mes jį į maišą ir – ežeran.

– Gudruolių netrūksta.

– Tikrai netrūksta. Jų net per daug, – pritarė miesto valdytojas, nenuleisdamas akių nuo raganius. – Todėl, kai eisi į rūmus, nesigviešk aukso iš anksto. Jei iš viso eisi.

– Eisiu.

– Tataigi, tavo reikalas. Bet mano patarimą atmink. O kad jau prašnekome apie atlygį, pastaruoju metu užsimenama ir apie dar ką. Didžiaviryiui turėtų atitekti ir karalaitė. Nežinau, kas sugalvojo, bet jeigu striga atrodo taip, kaip pasakojama, tai pokštas iš tiesų niūrus. Ogi puspročių vis tiek atsirado nemažai. Skuoste atskuodė į rūmus, vos nugirdę, kad galima susigiminiuoti su karaliumi. Netgi batsiuvio pameistrių, ir tų pora buvo atsibastę. Kodėl batsiuviai tokie kvaili, Geraltai?

– Nežinau. O kaip raganiai, valdytojau? Ar bandė?

– Buvo keli, o kaipgi. Išgirdę, kad strigą reikia atkerėti, o ne užmušti, patraukė pečiais ir išsinešdino. Štai dėl ko, Geraltai, dabar gerbiu raganius. Buvo atkeliavęs dar vienas, už tave jaunesnis, vardo neatmenu, jei tik išvis jį pasakė. Šitas irgi bandė.

– Ir ką?

– Tolokai ištasė jo žarnas dantingoji karalaitė. Per pusę šūvio iš lanko.

Geraltas palingavo galvą.

– Viskas?

– Buvo ir dar vienas.

Veleradas valandėlę patylėjo. Raganius jo neskubino.

– Tataigi, dar vienas, – galiausiai vėl prakalbo valdytojas. – Iš pradžių, kai Foltestas pagrasino kartuvėmis, jeigu anas už-

muš ar suluošins karalaitę, atvykėlis tik nusijuokė ir ėmė krautis mantą. Bet paskui... – Veleradas prašneko tyliau, beveik pašnibždomis, palinkęs virš stalo: – Paskui apsiėmė. Matai, Geraltai, yra čia, Vizime, netgi aukštuose postuose, vienas kitas protingas žmogus. Jiems tas reikalas jau gerokai įgrišęs. Sklinda gandai, esą didikai raganių patyliukais įkalbėjo nesiterlioti su jokiais ritualais ir kerais, strigą paprasčiausiai nudėti, o karaliui pasakyti, kad burtai nesuveikė, kad dukrelė nukrito nuo laiptų, tik būtinai pabrėžti, jog taip nutikę jam dirbant savo darbą. Karalius, aišku, supyksiąs, bet bėdos būsią tik tiek, kad nesumokėsiąs atlygio nė oreno. Šelmis raganius į tai atrėžė, kad už dyką galime ir patys strigas medžioti. Kas liko daryti... Sumetėme pinigų, pasiderėjome... Tik kad nieko doro iš to neišejo.

Geraltas kilstelėjo antakius.

– Sakau, nieko, – tarė Veleradas. – Raganius iš karto, pačią pirmą naktį, į rūmus eiti nenorėjo. Landžiojo visur, tykino, sukiojosi po apylinkes. Galiausiai, taip žmonės šneka, pamatė strigą, turbūt pramogaujančią, mat ta bestija šiaip sau, tik kojų pamankštinti, iš kriptos nelenda. Taigi, pamatė ir tą pačią naktį kulnus paraitė. Net neatsisveikino.

Geraltas vos vos perkreipė lūpas, matyt, nusišypsojo.

– Tie protingi žmonės, – paklausė, – surinktus pinigus veikiausiai tebeturi? Raganiai iš anksto atlygio neima.

– Tataigi, – atsakė Veleradas, – veikiausiai tebeturi.

– Kokia ta suma? Gandų nesklinda?

Veleradas išsišiepė.

– Vieni sako, aštuoni šimtai...

Geraltas pakraipė galvą.

– Kiti, – sumurmėjo miesto valdytojas, – šneka apie visą tūkstantį.

– Nedaug, ypač jei prisiminsime, kad gandonešiai visada viską išpučia. Karalius juk siūlo tris tūkstančius.

– Nepamiršk dar ir nuotakos, – nusišaipė Veleradas. – Apie ką mudu čia šnekame? Juk aišku, kad tą trijų tūkstančių negausi.

– Iš kur jau taip aišku?

Veleradas delnu trinktelėjo į stalviršį.

– Geraltai, negadink mano nuomonės apie raganius! Striga siautėja jau šešerius metus su uodegėle! Kasmet sudoroja gal pusšimtį žmonių, tiesa, dabar jau mažiau, mat visi rūmų vengia. Ė, brolyti, burtais aš tikiu, daug visokių esu regėjęs. Aišku, iš dalies tikiu magų ir raganių gebėjimais. Bet tas atkerėjimas – nesąmonė, kuproto, snargliuoto dėdulės, kuris pakvaišo, atsiskyrėlio duoną krimsdamas, pramanas, ir niekas juo netiki. Niekas, išskyrus Foltestą. Šit ką tau, Geraltai, pasakysiu. Ada pagimdė strigą dėl to, kad tuskinosi su broliu, tiesa yra tokia, ir jokie burtai čia nepadės. Striga ėda žmones, kitaip kam būtų striga, ir ją reikia nugalabyti, tiesiog nugalabyti. Tik paklausyk, prieš porą metų kaimiečiai iš balažin kokios skylės netoli Mahakamo, mat slibinas jų avis vis rydavo, susibūrė, negyvai uždaužė jį rungais ir nė nepamanė, kad yra kuo girtis. O mes čia, Vizime, laukiame stebuklo: per kiekvieną pilnatį sklendes užšauname arba rišame nusikaltėlius prie stulpo priešais rūmus, tikėdamiesi, kad ta baidyklė prisiris ir grįš į karstą.

– Neblogas būdas, – šyptelėjęs tarė raganius. – Ar nusikaltamumas sumažėjo?

– Nė per plauką.

– Kaip nueiti į rūmus, tuos naujuosius?

– Pats tave palydėsiu. O kaip dėl protingų žmonių siūlymo?

– Valdytojau, kam skubėti? Juk man darbuojantis strigai iš tikrųjų gali kas nors nutikti, nesvarbu, kokie būtų mano ketinimai. Tada protingiems žmonėms reikėtų pagalvoti, kaip apginti mane nuo karaliaus pykčio, ir paruošti tuos pusanthro tūkstančio orenų, apie kuriuos liežuviai mala.

– Mala apie tūkstantį.

– Ne, pone Veleradai, – griežtai tarė raganius. – Tas, kuriam siūlėte tūkstantį, vos pamatęs strigą spruko, nė nebandydamas kelti kainos. Vadinasi, rizika verta daugiau nei tūkstančio. Galbūt net daugiau nei pusanthro, dar pamatysime. Žinoma, dėl visa ko atsisveikinsiu iš anksto.

Veleradas pasikasė galvą.

– Tūkstantis du šimtai.

– Ne, valdytojau. Darbas nelengvas. Karalius siūlo tris; o atkerėti, pasakysiu tiesiai, kartais būna lengviau nei užmušti. Juk kuris nors iš mano pirmtakų ir būtų strigą nudobęs, jei būtų taip paprasta. Manote, jie leidosi suėdami vien todėl, kad bijojo karaliaus?

– Gerai, brolyti, sutarėme, – Veleradas liūdnai palingavo galvą. – Tik karaliui nė žodeliu neprasitark, kad tau dirbant strigai gali kas nors netyčia nutikti. Patariu širdingai.